LIBRIS | We know books

Rick Riordan s-a născut pe 5 iunie 1964 în San Antonio, Texas. A predat timp de cincisprezece ani limba engleză și științele sociale în diverse școli din Statele Unite, însă i-a fost destul de ușor să renunțe la cariera de profesor după ce a cunoscut succesul editorial cu literatura de factură polițistă, dar mai ales cu seria pentru copii *Percy Jackson și Olimpienii*, apărută deja la Editura Arthur. Ceea ce a început ca o simplă poveste inspirată din mitologie, spusă copiilor săi înainte de culcare, a devenit în câțiva ani o adevărată „modă" culturală, numai în librăriile americane fiind disponibile de-a lungul timpului peste treizeci și cinci de milioane de exemplare din seriile *Percy Jackson*, *Cronicile familiei Kane*, *Eroii Olimpului* și *Magnus Chase și zeii din Asgard*. Până în prezent, Rick Riordan a ocupat deja locul întâi pe lista *New York Times* a celor mai bine vânduți autori, iar traduceri din cărțile sale au apărut în peste treizeci de țări.

RICK RIORDAN

PERCY JACKSON ȘI OLIMPIENII

Ultimul olimpian

Traducere din engleză și note
de Alex Moldovan și Mariana Buruiană

arthur

LIBRIS | We know books

Cuprins

I. *În care plec într-o croazieră explozivă* 5
II. *În care întâlnesc nişte rude din neamul peştilor* 28
III. *În care trag cu ochiul la propria-mi moarte* 44
IV. *În care dăm foc unui giulgiu de metal* 64
V. *În care intru cu câinele într-un copac* 81
VI. *În care prăjiturelele mele se fac scrum* 92
VII. *În care profesoara mea de matematică mă ia la ocazie* ... 112
VIII. *În care fac cea mai neplăcută baie din viaţa mea* ... 131
IX. *În care doi şerpi îmi salvează viaţa* 145
X. *În care îmi cumpăr prieteni noi* 168
XI. *În care rupem un pod* 186
XII. *În care Rachel încheie o afacere proastă* 199
XIII. *În care un titan îmi aduce un cadou* 220
XIV. *În care porcii zboară* 236
XV. *În care Chiron dă o petrecere* 261
XVI. *În care suntem ajutaţi de un hoţ* 281
XVII. *În care stau pe un scaun fierbinte* 303
XVIII. *În care intră-n luptă părinţii mei* 319
XIX. *În care distrugem oraşul etern* 328
XX. *În care câştigăm nişte premii fabuloase* 346
XXI. *În care Blackjack e răpit* 363
XXII. *În care sunt azvârlit* 370
XXIII. *În care ne cam luăm la revedere* 383

LIBRIS | We know books

Redactori: Mădălina Vasile, Ioana Vîlcu
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Design copertă: Alexandru Daș
Ilustrația copertei: Mircea Pop

ISBN 978-630-368-457-4

Rick Riordan
Percy Jackson & the Olympians
Book Five: The Last Olympian

Copyright © 2009 by Rick Riordan
Permission for this edition was arranged through the Nancy Gallt Literary Agency.
All rights reserved.

© Editura Arthur, 2026, pentru prezenta ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art.

Capitolul I

În care plec într-o croazieră explozivă

Sfârșitul lumii a început când pe capota mașinii mi-a aterizat un pegas.

Până atunci avusesem o după-amiază excelentă. Teoretic, n-aș fi avut voie să conduc, pentru că urma să fac șaisprezece ani abia peste o săptămână, dar mama și tatăl meu vitreg, Paul, ne duseseră pe mine și pe prietena mea Rachel pe o plajă privată din South Shore, iar Paul ne împrumutase mașina lui, o Toyota Prius, să dăm o tură scurtă.

Știu la ce vă gândiți: „Uau, ce gest iresponsabil din partea lui, bla, bla, bla", dar Paul mă cunoaște destul de bine. M-a văzut ciopârțind demoni și sărind dintr-o școală pe cale să explodeze, așa că, probabil, s-a gândit că o tură de câteva sute de metri cu mașina nu e chiar cel mai periculos lucru pe care-l făcusem vreodată.

În orice caz, Rachel și cu mine eram în mașină. Era o zi fierbinte de august. Rachel își prinsese părul roșcat în coadă și își pusese o bluză albă peste costumul de baie. N-o mai văzusem purtând altceva decât tricouri jerpelite și blugi mânjiți cu vopsea, și arăta de milioane. Milioane de drahme de aur.

— Hei, oprește acolo! mi-a spus.

Am parcat pe o faleză care dădea spre Oceanul Atlantic. Marea e unul dintre locurile mele preferate, dar azi

LIBRIS | We know books

era chiar mai frumoasă decât de obicei – de un verde strălucitor și lucioasă ca sticla, de parcă tata ar fi menținut-o calmă doar pentru noi.

Apropo, tatăl meu este Poseidon. El chiar poate face chestii din astea.

— Așadar? mi-a zâmbit Rachel. În legătură cu invitația?

— A... da.

Am încercat să par entuziasmat. Mă invitase pentru trei zile pe insula St. Thomas, la casa de vacanță a familiei ei. Nu primeam prea multe oferte de genul ăsta. Pentru familia mea, o vacanță reușită era un weekend într-o cabană prăpădită din Long Island, unde luam cu noi filme închiriate și niște pizza congelată, pe când părinții lui Rachel erau dispuși să mă ia cu ei în Caraibe.

În plus, chiar aveam nevoie de o vacanță. Fusese cea mai grea vară din viața mea. Ideea de-a lua o pauză, chiar și pentru câteva zile, era foarte tentantă.

Totuși, ceva important avea să se întâmple dintr-un moment într-altul. Eram „de serviciu" cu o misiune. Ba, mai rău, săptămâna următoare era ziua mea de naștere. Exista o profeție care spunea că atunci când aveam să împlinesc șaisprezece ani urmau să se întâmple niște lucruri îngrozitoare.

— Percy, mi-a spus, știu că nu e momentul potrivit. Dar la tine nu e *niciodată* momentul potrivit, nu-i așa?

Avea dreptate.

— Chiar vreau să merg, am asigurat-o. Doar că...

— Războiul.

Am dat din cap. Nu-mi plăcea să vorbesc despre asta, dar Rachel știa. Spre deosebire de ceilalți muritori, ea putea vedea prin Ceață – vălul magic care distorsionează ceea ce văd oamenii. Văzuse monștri. Îi întâlnise pe câțiva dintre semizeii care luptau împotriva titanilor și a aliaților acestora. Ba chiar fusese prezentă cu o vară în urmă când Stăpânul Cronos cel ciopârțit se ridicase din sicriu sub o nouă și îngrozitoare înfățișare. Rachel mi-a câștigat atunci respectul veșnic când l-a lovit în ochi cu o perie de plastic albastră.

Mi-a pus mâna pe braț.

— Gândește-te la asta, bine? Plecăm abia peste câteva zile. Tata...

A șovăit.

— Îți face zile amare? am întrebat-o.

Rachel a clătinat din cap dezgustată.

— Încearcă să fie *drăguț* cu mine, ceea ce e aproape și mai rău. Vrea ca din toamnă să merg la Academia de Fete Clarion.

— Școala unde a fost și mama ta?

— E un pension nenorocit pentru domnișoarele din familii înstărite, tocmai în New Hampshire. Mă vezi pe mine la pension?

A trebuit să recunosc că părea o idee cam proastă. Rachel era interesată de proiecte de artă urbană, de hrănirea oamenilor fără adăpost, de marșurile de protest de genul „Salvați ciocănitoarea cu burtă galbenă pe cale de dispariție" și de alte chestii asemănătoare. N-o văzusem niciodată îmbrăcată în rochie. Era greu să mi-o imaginez încercând să devină o persoană mondenă.

A oftat.

— Crede că, dacă face tot felul de chestii simpatice pentru mine, o să mă simt vinovată și-o să mă înduplece.

— De asta a fost de-acord să mă lase să vin cu voi în vacanță?

LIBRIS | We know books

— Da... dar, Percy, mi-ai face o mare favoare. Ar fi *mult* mai bine dacă ai fi cu noi. În plus, vreau să-ți spun ceva...

S-a oprit brusc.

— Vrei să-mi spui ceva? am întrebat-o. Adică... e ceva atât de serios, că trebuie să mergem la St. Thomas ca să putem vorbi?

Și-a țuguiat buzele.

— Știi ceva, las-o baltă deocamdată. Să ne prefacem că suntem doi oameni normali. Am ieșit la plimbare, admirăm oceanul și ne simțim bine împreună.

Mi-am dat seama că o măcina ceva, dar a zâmbit încrezătoare. În lumina soarelui, părul parcă îi luase foc.

Petrecuserăm mult timp împreună în vara asta. Nu asta fusese intenția mea, dar cu cât problemele din tabără erau tot mai grave, cu atât mai mult simțeam nevoia s-o sun pe Rachel și să evadez puțin, ca să fiu lăsat în pace. Aveam nevoie să-mi reamintesc că lumea muritoare încă există, departe de toți monștrii care se foloseau de mine ca de un sac de box.

— În regulă, am zis. O după-amiază normală și doi oameni normali.

A dat din cap.

— Și, așa... ipotetic, dacă cei doi oameni se plac, ce crezi c-ar trebui făcut pentru ca tipul cel prostuț s-o sărute pe fată?

— Ooo...

Mă simțeam ca una dintre vacile sfinte ale lui Apollo – greoi, prost și roșu la față.

— Ăăă...

Nu pot spune că nu mă gândisem la Rachel. Compania ei era mult mai plăcută decât a... în fine, decât a

altor fete pe care le cunoșteam. Nu trebuia să mă străduiesc sau să am grijă ce spun sau să-mi storc creierii încercând să-mi dau seama la ce se gândea. Rachel nu era introvertită. Îți spunea în față ce credea.

Habar n-am ce-aș fi făcut în continuare, dar eram atât de zăpăcit, încât n-am observat chestia neagră și imensă care a picat din cer până n-am auzit patru copite aterizând cu zgomot pe capota Toyotei: POC-POC-BUM!

Hei, șefu', am auzit o voce în cap. *Fainâ mașină!*

Pegasul Blackjack îmi e un vechi prieten, așa c-am încercat să nu mă supăr prea tare din pricina craterelor pe care tocmai le făcuse în capotă, însă mă îndoiam că tatăl meu vitreg avea să fie prea încântat.

— Blackjack, am oftat. Ce faci...

Apoi am văzut pe cine ducea în spate și mi-am dat seama că ziua avea să se complice și mai mult.

— Salut, Percy.

Charles Beckendorf, consilierul-șef al cabanei Hefaistos, îi poate face pe majoritatea monștrilor să plângă ca niște bebeluși. Era un afroamerican imens, cu mușchii bine conturați, pentru că lucra la forje în fiecare vară, era cu doi ani mai mare decât mine și era printre cei mai buni armurieri din tabără. Tipul inventase niște mașinării extrem de ingenioase. Cu o lună înainte, montase o bombă grecească în toaleta unui autocar care transporta o grămadă de monștri prin țară. Explozia eliminase o întreagă legiune de urâțenii de-ale lui Cronos de-ndată ce prima harpie trăsese apa.

Beckendorf era echipat de luptă. Purta platoșă de bronz și coif de război, pantaloni negri de camuflaj și o sabie la brâu. Pe umăr avea geanta cu explozibil.

— E timpul? l-am întrebat.

LIBRIS | We know books

A încuviințat încruntat.

Mi s-a pus un nod în gât. Știusem că asta urma. Era ceva ce planificaserăm de câteva săptămâni, dar, în secret, sperasem că nu se va întâmpla.

Rachel i-a aruncat o privire lui Beckendorf.

— Bună.

— O, salut! Sunt Beckendorf. Tu trebuie să fii Rachel. Percy mi-a spus... ăăă, vreau să spun... mi-a vorbit de tine.

Rachel a ridicat o sprânceană.

— Serios? Excelent!

S-a uitat la Blackjack, care bătea din copite pe capota mașinii.

— Înțeleg că acum trebuie să salvați lumea.

— Cam așa ceva, a încuviințat Beckendorf.

M-am uitat neputincios la Rachel.

— Vrei să-i spui tu mamei...

— O să-i spun. Sunt sigură că e obișnuită cu asta. Și o să-i explic lui Paul ce-i cu capota.

Am dat din cap în semn de mulțumire. Mă gândeam că e ultima dată când Paul îmi împrumută mașina.

— Mult noroc!

Rachel m-a sărutat înainte să mai apuc să reacționez.

— Acum, pleacă, semizeule! Du-te și omoară niște monștri pentru mine.

Am privit-o stând în mașină, pe locul din dreapta, cu brațele încrucișate, uitându-se cum Blackjack făcea cercuri tot mai largi în timp ce ne ridica pe mine și pe Beckendorf în aer. Mă întrebam despre ce ar fi vrut Rachel să-mi vorbească și dacă aveam să trăiesc suficient de mult ca să aflu.

— Deci, a spus Beckendorf, bănuiesc că nu vrei să-i pomenesc de scena asta lui Annabeth.

— O, zei! am murmurat. Nici să nu-ți treacă prin cap!

Beckendorf a chicotit și am pornit-o peste Atlantic.

Era aproape întuneric când ne-am reperat ținta. La orizont strălucea *Prințesa Andromeda* – un vas de croazieră uriaș, cu lumini galbene și albe. De la distanță, puteai crede că e doar o navă pentru petreceri, nu cartierul general al Stăpânului Titan. Apoi, pe măsură ce te apropiai, vedeai galionul – o fată brunetă într-un chiton grecesc, înlănțuită, cu o privire plină de groază, de parcă simțea duhoarea tuturor monștrilor pe care era silită să-i transporte.

La vederea navei mi s-a întors din nou stomacul pe dos. De două ori fusesem în pericol de moarte pe *Prințesa Andromeda*. Acum nava se îndrepta direct spre New York.

— Știi ce-ai de făcut? mi-a strigat Beckendorf ca să acopere șuieratul vântului.

Am dat din cap. Făcuserăm simulări pe cheiul din New Jersey, folosind ca ținte nave abandonate. Știam cât de puțin timp aveam la dispoziție. Dar știam și că asta era cea mai bună ocazie de-a înăbuși invazia lui Cronos înainte să înceapă.

— Blackjack, am spus, lasă-ne jos pe cea mai mică punte de la pupă.

Se face, șefu', mi-a răspuns. *Doamne, cât urăsc nava aia.*

Până în urmă cu trei ani, Blackjack fusese sclav pe *Prințesa Andromeda*, iar apoi reușise să scape cu puțin ajutor din partea mea și a prietenilor mei. Probabil c-ar fi preferat să-i împletească cineva coama precum unui căluț de jucărie decât să revină acolo.

— Nu ne aștepta, i-am spus.

Da', șefu'...

LIBRIS We know books

— Ai încredere, i-am spus. Ne descurcăm noi.

Blackjack și-a strâns aripile și s-a năpustit spre navă ca o cometă neagră. Vântul îmi șuiera pe la urechi. Vedeam monștrii care patrulau pe punțile superioare ale navei – femei-șarpe dracene, câini infernali, uriași și demoni-focă cu înfățișare omenească, cunoscuți ca telechini –, dar am trecut pe lângă ei atât de iute, că n-a dat nimeni alarma. Am coborât spre pupă, iar Blackjack și-a desfăcut aripile, aterizând lin pe puntea cea mai mică. Am descălecat cu o senzație de greață.

Mult noroc, șefu', a spus Blackjack. *Nu-i lăsați să vă toace mărunt!*

Acestea fiind zise, vechiul meu prieten s-a pierdut în noapte. Mi-am scos pixul din buzunar și i-am scos capacul, iar *Anaklusmos* a apărut în toată splendoarea – o sabie de un metru, din bronz celest letal, care strălucea în lumina amurgului.

Beckendorf a scos din buzunar o bucată de hârtie. Am crezut că e o hartă sau așa ceva. Apoi mi-am dat seama că e o fotografie. S-a uitat la ea în lumina slabă și am văzut fața zâmbitoare a Silenei Beauregard, fiica Afroditei. Începuseră să iasă împreună cu o vară în urmă, după ani buni în care toată lumea le spusese: „Măi, vouă vă place unul de celălalt!" În ciuda tuturor misiunilor periculoase la care participase, vara asta Beckendorf fusese mai fericit ca niciodată.

— Ne vom întoarce în tabără, l-am asigurat.

Pentru o secundă i-am citit îngrijorarea în privire. Apoi pe chip i-a apărut zâmbetul obișnuit, plin de încredere.

— Sigur, a spus el. Hai să-l facem praf și pulbere pe Cronos.

Beckendorf a luat-o înainte. Am apucat-o pe un coridor îngust spre scara de serviciu, așa cum exersaserăm, dar am înlemnit când am auzit zgomote deasupra noastră.

— Nu-mi pasă ce-ți spune nasul! a mârâit un telechin, cu o voce pe jumătate umană, pe jumătate câinească. Ultima dată când ai simțit miros de semizeu, s-a dovedit că era un sendviș cu carne!

— Sendvișurile cu carne sunt bune! a mârâit o altă voce. Dar de data asta simt miros de semizei, jur. Au ajuns la bord!

— Pff, *creierul* tău nu e la bord!

Au continuat să se certe, iar Beckendorf mi-a arătat în jos. Am coborât cât am putut de încet. Două etaje mai jos, vocile telechinilor au început să se piardă.

În cele din urmă am ajuns la un bocaport metalic. Beckendorf a șoptit „Camera motoarelor".

Ușa era închisă, dar Beckendorf a scos din geantă un clește și a spart lacătul fără efort.

În interior, huruiau și vuiau un șir de turbine galbene, de dimensiunea unor silozuri de cereale. Pe peretele opus erau înșirate manometre și ecrane de computer. Un telechin stătea aplecat peste o consolă, dar era atât de absorbit de munca lui, că nu ne-a observat. Avea cam un metru și jumătate înălțime, o blană neagră și lucioasă ca de focă și picioare scurte și groase. Avea cap de doberman, dar mâinile cu gheare erau aproape omenești. În timp ce bătea la tastatură, mormăia și bombonea. Poate că le scria mesaje prietenilor lui de pe site-ul urâțeniapământului.com.

Am făcut un pas înainte și el s-a încordat, simțind probabil că ceva nu e în regulă. A făcut un salt într-o

LIBRIS We know books

parte, spre un buton de alarmă mare și roșu, dar i-am tăiat calea. A scos un șuierat și s-a repezit la mine, dar a fost suficientă o lovitură cu *Anaklusmos* ca să explodeze și să dispară într-un nor de praf.

— Pe unul l-am doborât, a spus Beckendorf. Mai avem vreo cinci mii.

Mi-a aruncat un borcan plin cu un lichid verde și gros – foc grecesc, una dintre cele mai periculoase substanțe magice din lume. Apoi mi-a aruncat încă un instrument esențial pentru semizei – banda izolatoare.

— Lipește-l de consolă, mi-a zis. Eu mă ocup de turbine.

Ne-am pus pe treabă. În încăpere era cald și umezeală și, în scurt timp, eram lac de sudoare.

Nava își vedea de drum. Fiind fiul lui Poseidon și așa mai departe, mă orientez perfect pe mare. Nu mă întrebați cum, dar știam că suntem la 40.19° nord, 71.90° vest, aveam viteza de optsprezece noduri, ceea ce însemna că până în zori nava urma să ajungă în portul New York. Asta era singura noastră șansă de-a-i sta în cale.

Tocmai lipisem al doilea borcan de foc grecesc de panourile de control, când am auzit un tropăit pe treptele metalice – coborau atâtea creaturi, încât nici nu se mai auzea zgomotul motoarelor. Nu era semn bun.

L-am privit pe Beckendorf în ochi.

— Cât mai durează?

— Prea mult.

A arătat cu degetul pe ecranul ceasului, care era detonatorul nostru de la distanță.

— Mai trebuie să leg receptorul și să amorsez încărcăturile. Cel puțin încă zece minute.

Judecând după sunetul pașilor, mai aveam aproximativ zece secunde.

— O să le distrag atenția, am spus. Ne vedem la punctul de întâlnire.

— Percy...

— Urează-mi noroc.

M-a privit ca și cum ar fi dat să se împotrivească. Ideea era să venim și să plecăm fără să fim prinși. Dar iată că eram nevoiți să improvizăm.

— Noroc, mi-a spus.

M-am năpustit pe ușă.

Șase telechini coborau scările în goană. Am trecut sabia pin ei atât de repede, că nici n-au apucat să latre. Am continuat să urc – și am trecut pe lângă un alt telechin, care a fost atât de surprins, că a scăpat pe jos cutia cu căpățâni de demoni în care își ținea prânzul. Nu l-am omorât, în primul rând pentru că avea o cutie pentru prânz simpatică, în al doilea rând ca să dea alarma și, cu puțin noroc, să-și pună prietenii pe urmele mele, încât să nu ajungă în sala motoarelor.

Am năvălit pe o ușă care dădea spre puntea șase și am continuat să alerg. Sunt sigur că sala acoperită cu mochetă fusese cândva foarte luxoasă, dar după trei ani în care a fost ocupată de monștri, tapetul, mocheta și ușile cabinelor erau sfâșiate de gheare și murdare, arătând ca gâtlejul unui dragon (și, da, din păcate, din experiență știu cum arată gâtlejul unui dragon).

Prima oară când am urcat pe *Prințesa Andromeda*, vechiul meu dușman Luke păstrase la bord, pentru distracție, niște turiști amețiți, învăluiți în Ceață, ca să nu-și dea seama că se află pe o navă infestată de monștri. De data asta nu vedeam picior de turist Nici nu voiam să mă